Verden, er det hans Haab, at der maa blive ham bevilget en forøget aarlig Understøttelse.

Det kan ikke ses, at Andragendet har været hos Ministeren.

Udvalget gør ikke Indstilling.

6. Fra *Centralorganisationerne for Told- og Trafiketaternes Embeds- og Funktionærklasser* om en midlertidig Forhøjelse af Lønningerne for fast ansatte Tjenestemænd ved Postvæsenet, Statsbanerne, Telegraf- og Toldvæsenet. (Indbragt den 17. Oktober 1916 af Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds, *A. C. Meyer*).

Loven af 17. April 1916 om Dyrtidstillæg, hvorved der gives de af Staten lønnede Tjenestemænd m. fl. nogen Støtte, udløber den 31. December 1916, og da Andragerne anser det for givet, at der for den kommende Tid maa træffes Foranstaltninger af lignende om end bedre Art, fremsætter de i det væsentlige følgende: En endelig Revision af Lønningslovene af 1908 maa anses for en tvingende Nødvendighed uden Hensyn til de ved Krigen i Europa skabte abnorme Forhold, og Andragerne beder derfor Regeringen om at forberede denne Revision saa vidt, at den kan foreligge til Gennemførelse, saa snart normale Tilstande atter indtræder. I Mellemtiden bør der vedblivende træffes foreløbige Foranstaltninger, for at der nogenlunde kan bødes paa den Nødstilstand, som Prisstigningerne har bragt over alle fastlønnede Embeds- og Tjenestemænd. Disse Prisstigninger udgør for det af Statistisk Departement i sine Beregninger anvendte Normalbudget paa 2,000 Kr. 52 pCt. siden 1907, deraf indtil Krigens Udbrud 12 pCt. og under Krigen 40 pCt. — paa Fødevarer, Lys og Brændsel, taget for sig, er Stigningen siden 1907: 72 pCt., deraf indtil Krigen 16 pCt. og under Krigen 56 pCt. En saadan Fordyring af de vigtigste Livsfornødenheder betyder i Hjemmene med de smaa Lønninger jævnlig Sult og bestandig Underernæring, og det Tillæg af 9 pCt. af 2,000 Kr., som Loven af 17. April gav, er ganske utilstrækkeligt til at raade Bod herpaa. Andragerne finder det rigtigt, at det midlertidige Lønningstillæg fremdeles bliver (med enkelte Undtagelser) ens for alle Stillinger, hvorved Forholdet mellem Lønningerne ikke forrykkes, og hvorved de lavere Lønninger med den mindste Modstandsevne faar det procentvis højeste Tillæg, og de fremsætter det Krav, at ingen udelukkes, idet ingen dansk Tjenestemandslønning er saa rundelig, at en aarelang Beskæring af denne Indtægt med indtil en Trediedel kan bæres af de vedkommende uden Fare for, at der opstaar en af Næringssorg deprimeret Embedsstand, hvilket Staten ikke kan være tjent med, og mindst i disse Tider, hvor der stilles saa betydelige Fordringer til Tjenestemændenes Arbejdsydelse og Duelighed. Københavns Kommune og andre Kommuner har tildelt deres Tjenestemænd Dyrtidstillæg uden Hensyn til Lønningsindtægt, og i Norge er der gennemført en Dyrtidslovgivning, som omfatter alle statsansatte uden Hensyn til Lønningsindtægt, og hvortil der er anvendt mellem 17 og 18 Mill. Kr., medens den tilsvarende Sum i Danmark kun er 9 Mill. Kr.

De Betænkeligheder ved at yde Tjenestemændene et nogenlunde efter den relative Indtægtsnedgang beregnet Tillæg af Hensyn til den øvrige Befolknings Vilkaar er ikke mere til Stede. Det danske Samfunds Velstand er for alle Klasser udenfor de fastlønnedes under Krigen steget betydeligt. Andragerne mener da, at Loven om Dyrtidstillæg bør afløses af en Lov om et midlertidigt Lønningstillæg, der skal vare, indtil en Revision af de gældende Lønningslove har fundet Sted, og indrettes saaledes, at der tillægges følgende maanedlige Lønningsforhøjelser, der udbetales sammen med den øvrige Løn:

Til Landpostbude af Klasse 8—10	20 Kr.
- — - — 4—7	30 —
- — - — 1—3	40 —
- ansatte i 12te Lønningsklasse med under 4 Aars Tjenestealder	20 —
- alle andre henhørende under de nævnte Etater	40 —